

Giới thiệu Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơi

Truyện Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơicủa tác giả PemDan là một câu truyện teen khá thú vị, truyện gồm 3 câu truyện:

Câu chuyện thứ nhất:Ngôn tình chỉ có ở trong sách, nhưng lúc nào nó diễn ra thì bạn chả biết được đâu.

Câu chuyện thứ hai: Hồi kết khác cho nàng tiên cá, đằng sau một câu chuyện cổ tích lại là một câu chuyện cổ tích khác.

Câu chuyện thứ ba: Nghĩ sau hen!

Bạn đang đọc truyện *Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1

Ngôi biệt thự cuối con đường dường như chẳng hề ăn nhập với khu phố ồn ào xung quanh nó. Ngôi đỏ, tường trắng, cột đá cẩm thạch và vườn hồng đủ màu sắc, đứng từ bên ngoài nhìn vào thì đó rõ ràng là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Cô được thuê trông nom biệt thự đã hai năm, công việc cho thu nhập không cao nhưng cô lại rất thích. Ngoài việc chăm sóc vườn hồng và thi thoảng dọn dẹp bên trong, phần lớn thời gian trong ngày cô đều có thể dùng cho việc viết lách.

Sáng tác tiểu thuyết trong khu vườn đầy hoa, khung cảnh đó thật thơ mộng biết bao?

Cô yêu quý khu vườn, cũng yêu quý ngôi biệt thự.

Chỉ có một điều cô vẫn luôn thắc mắc: không biết bao giờ chủ nhân ngôi biệt thự mới có ý định chuyển đến đây?

Nhận việc đã hai năm, cô chưa từng được gặp mặt ông chủ thần bí kia lấy một lần.

Một ngày kia, có lẽ để thỏa mãn trí tò mò của cô gái trẻ, một người đàn ông xuất hiện trong sân biệt thự, hết sức lịch thiệp nói với cô:

“Chào cô, tôi là người môi giới nhà đất, căn biệt thự này đã được đổi chủ rồi.”

Vậy là cô mất việc.

Bạn đang đọc truyện *Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2

Năm hai đại học, tôi gặp em.

Em thật xinh đẹp, mái tóc màu hạt dẻ thật dài cùng những lọn xoắn bồng bênh, khuôn mặt tinh mỹ tựa như tượng sứ, bóng dáng thướt tha ám ảnh tôi trong mỗi cơn mơ.

Tôi từng tự hỏi: phải là vị họa sĩ thiên tài cỡ nào mới có thể điêu khắc nên tác phẩm hoàn mỹ như vậy?

Năm ba đại học, tôi lấy hết can đảm đứng trước mặt em thổ lộ.

“Tôi thích em. Liệu em có muốn trở thành người một nhà với tôi?”

Em bất ngờ, sau đó cười thật tươi.

Sau đó chúng tôi đã thực sự trở thành người một nhà, em cũng chuyển đến sống cùng tôi.

Lần đầu tiên làm mẹ, em xúc động đứng trước mặt tôi, đôi mắt lấp lánh như pha lê tràn ngập ý cười hạnh phúc.

Tôi cũng kích động, nở một nụ cười chẳng hề kém em, gọi em:

“Chào mẹ hai.”

Bạn đang đọc truyện *Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 3

Tôi và cô ấy từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, câu nói mà cô ấy hay dùng với tôi nhất có lẽ là “Lớn lên mình sẽ gả cho cậu!”

Học mẫu giáo, cô ấy thấy con sâu trên áo mình liền khóc thét, tôi ném con sâu đó đi cho cô ấy, cô ấy liền nhìn tôi đầy sùng bái: “Lớn lên mình nhất định sẽ gả cho bạn!”.

Tôi cười toe toét: “Được!”

Hồi tiểu học, cô ấy bị đám con trai bắt nạt vì thân hình thấp bé, tôi khi đó là đứa trẻ cao nhất lớp liền dạy cho chúng một bài học. Sau đó, cô ấy nắm lấy vạt áo tôi, lí nhí: “Lớn lên, mình gả cho bạn có được không?”.

Tôi hào sảng đáp ứng: “Được! Nếu còn kẻ nào dám bắt nạt bạn, cứ gọi mình!”

Cấp 2, tôi ngày ngày chờ cô ấy đi học bằng chiếc xe đạp cũ kỹ của ba.

Rõ ràng có rất nhiều tên con trai khác đi những chiếc xe đẹp hơn tỏ ý muốn đưa đón, nhưng cô ấy đều nhất quyết từ chối, chỉ kiên quyết ôm lấy thắt lưng tôi từ đằng sau: “Sau này mình sẽ gả cho cậu, không thể đi cùng tên con trai khác được!”

Tôi lắc đầu bất đắc dĩ, vẫn ngày ngày đưa cô ấy đến trường.

Cấp 3, cô ấy là nữ sinh xinh đẹp nhất khối, dường như mỗi ngày đều có kẻ rình rập để tỏ tình với cô ấy mỗi nơi chúng tôi đi ngang qua. Mỗi lần như vậy, cô ấy lại hết sức tinh nghịch dựa vào vai tôi rồi nói với đôi phương: “Xin lỗi, sau này tôi sẽ gả cho cậu ấy, không thể nhận lời làm bạn gái anh.”

Tôi cười khỏ, nhưng cũng không cự tuyệt.

Đại học, chúng tôi học khác trường, vẫn ngày ngày giữ liên lạc qua điện thoại. Khi tôi hỏi cô ấy có quen được bạn trai không, cô ấy cười lớn: “Làm gì có ai tốt hơn cậu chứ? Mình nhất định chỉ gả cho cậu thôi!”

Tôi thở dài: “Không được đâu.”

Sau đó, chúng tôi đều bận rộn với cuộc sống của riêng mình, dần dần, những cuộc điện thoại cũng thưa đi.

Có lẽ sau ba tháng hoặc hơn thế kể từ lần cuối cùng nói chuyện điện thoại, cô ấy gọi cho tôi, khóc nức nở, hóa ra cô ấy vừa chia tay bạn trai.

“Thực sự vẫn không được, có lẽ đời này của mình chỉ gả được cho cậu thôi!”, cô ấy nghẹn ngào.

Tôi trầm ngâm, sau đó an ủi cô ấy: “Chờ tới năm chúng ta hai mươi lăm tuổi, nếu cậu vẫn không tìm thấy người muốn gả, vậy thì gả cho mình.”

Cô ấy nói “Được!”

Năm chúng tôi hai mươi lăm tuổi, cô ấy bước vào lễ đường trong bộ lễ phục trắng tinh tươm như thiên sứ hạ phàm, cầm lấy tay người đàn ông của đời mình.

Còn tôi, tôi rất hài lòng vì cô ấy đã chọn cho tôi chiếc váy phù dâu màu hoa hồng cam mà tôi ưa thích.

Bạn đang đọc truyện *Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4

Cha mất, tài sản trong nhà đều bị lừa hết, tôi không còn cách nào khác ngoài việc cúi đầu đi làm thuê.

Cũng may, vận mệnh của tôi cũng không đến nỗi quá tệ bạc. Nhờ có tấm bằng đại học hạng ưu, tôi vẫn có thể xin được vào làm nhân viên quen ở một công ty lớn.

Kinh tế khó khăn, tôi cố gắng mọi cách để có thể kiếm tiền, bao gồm cả việc tăng ca thật khuya để có thêm tiền làm ngoài giờ.

Chỉ là tôi cũng không ngờ, còn có một người chẳng hề cần đến tiền làm ngoài giờ đó, nhưng lại luôn về muộn hơn tôi.

Một ngày nọ, trong lúc tôi còn đang chờ đợi vì một mối bên máy pha cà phê, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại pha dư ra thêm một cốc. Do dự, cuối cùng tôi cũng cầm cốc cà phê dư ra kia đến văn phòng tổng giám đốc gõ cửa.

“Tổng giám đốc, ngày nào anh cũng về khuya như vậy, thực sự không tốt cho sức khỏe.”, Tôi vừa nói vừa đặt cà phê đến trước mặt anh ta.

Sau khi nói xong những lời đó, trong đầu tôi bỗng nổ oang lên, lo lắng nghĩ hành động vừa rồi chẳng khác nào kẻ xu nịnh lấy lòng! Đã thế một nhân viên quen như tôi lại còn dám tự tiện vào làm phiền đại boss, là gan thật lớn!

Thật may, có vẻ tổng giám đốc không vì hành động của tôi làm khó chịu, anh ta nhận lấy cốc cà phê uống một ngụm, sau đó đưa ra một đề nghị gần như đã thay đổi cuộc đời tôi.

“Đi ăn đêm không?”

Từ sau hôm đó, tôi vẫn tiếp tục tăng ca, tổng giám đốc vẫn luôn ở lại đến tối muộn, chỉ là, thi thoảng anh sẽ mời tôi ăn đêm.

Anh ta nói: “Công ty luôn có đãi ngộ tốt với những nhân viên chăm chỉ.”

Những bữa ăn đêm, dần dần trở thành một thói quen giữa hai chúng tôi. Dần dần, khoảng cách giữa ông chủ và nhân viên đã không còn là trở ngại, chúng tôi thực sự đối đãi với nhau như những người bạn. Tôi hiểu được con người anh ta, anh ta cũng hiểu rõ năng lực của tôi.

Một năm sau, tôi được thăng chức làm thư ký riêng của Tổng giám đốc, khiến cho bao nhiêu người đỏ mặt ước ao.

Anh ta đối với tôi có một vị trí đặc biệt, mà đối với anh ta, tôi cũng là một người đặc biệt. Đằng sau người đàn ông gai góc trên thương trường, luôn có một thư ký cần mẫn hết mình vì anh ta.

Ngày kết hôn, Tổng giám đốc đặc biệt chỉ định tôi làm phù rể số một.

Bạn đang đọc truyện *Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5

Cô không biết bằng cách nào mà mình lại kết hôn.

Thật chóng vánh, chỉ sau ba tháng kể từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã kết hôn với anh.

Lần đầu tiên cô gặp anh, đó là trong hôn lễ của bạn cô, khi đó cô đang làm phù dâu cho người bạn gái thân thiết từ nhỏ đến lớn, còn anh thì làm phù rể cho người anh em cũng là sắp lớn của mình.

Họ gặp nhau, đó gần như là số mệnh. Cho tới lúc bước chân vào lễ đường, cô vẫn không thể tin liệu mình có đang nằm mơ?

Sau đó, cô lại tự hỏi mình thực sự đang nằm mơ? Nếu không nằm mơ, tại sao anh lại dẫn cô về căn biệt thự đó? Căn biệt thự ngói đỏ, tường trắng, cột trụ bằng đá cẩm thạch và vườn hồng quanh năm ngát hương.

“Trước đây đây là biệt thự của ba anh, sau khi ông mất, di hai... không, người vợ thứ hai của ông đã lên lút tẩu tán phần lớn tài sản rồi trốn đi, trong đó có căn biệt thự này. Xui rủi thế nào tổng giám đốc lại mua lại nó, sau này khi anh nói anh cần mua nhà để lấy vợ, anh ta liền bán rẻ lại cho anh, chỉ là anh cũng không ngờ...”

Anh vừa xắn tay áo dọn dẹp nhà vừa cảm thán, căn nhà mà trước đây gia đình mình bỏ quên hiện tại lại trở thành tổ ấm hạnh phúc của mình. Cuộc đời thật đúng là vô thường!

Cô tròn mắt, cũng cảm thán thật lâu. Ngôi biệt thự mà cô đã từng làm thuê suốt hai năm, sau đó vì đổi chủ mà cô bị đuổi việc, hiện giờ đổi lại cô thành bà chủ!

--- Hết câu chuyện thứ nhất ---

Bạn đang đọc truyện *Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Chương 1

Những tiếng gõ lạch cạch đánh thức tôi trong mê man, gió biển tạt vào mặt rất buốt, tôi định thần nhìn lại, không hiểu sao mình lại đang ngồi trên một khoang thuyền xa lạ.

“Ariel, Ariel!”

Hàng loạt những âm thanh tuyệt vời như xa như gần vang lên, tôi nhìn xung quanh mặt biển tối om, không thể xác định mình đang ở đâu. Bên dưới lại truyền đến những tiếng lạch cạch, nhìn xuống, tôi phát hiện có năm sáu cô gái tóc ngắn tuyệt đẹp đang chơi vui gõ lên mạn thuyền bằng gỗ.

“Ariel! Ariel!”

Bọn họ hướng đến tôi kêu gọi làm tôi giật mình, nửa người dưới của họ chìm dưới biển, những đôi tay trắng muốt hướng đến tôi vẫy gọi. Phản ứng đầu tiên của tôi là muốn tìm người đến giúp họ, bởi vì tôi không biết bơi, hơn nữa có đến mấy người, một mình tôi không thể cứu hết. Tôi toan đứng dậy, cơ thể định chạy đi, nhưng vừa bước được bước đầu tiên, đôi chân bỗng truyền đến cảm giác đau đớn như bị vật gì bén ngọt đâm vào.

“Á!!!”

Tôi kêu lên đau đớn, mắt đã ngã xuống, tôi ôm lấy bàn chân kiểm tra xem mình đã giẫm phải cái gì... Nhưng không, bàn chân thon thả trắng ngần mịn màng, da chân hoàn hảo, ngay cả một vết xước nhỏ cũng không có! Tôi lấy làm hoang mang, tiếng gọi dưới biển lại càng khẩn thiết hơn, nghĩ tới phải mau chóng cứu người lên, tôi lại tiếp tục cất bước. Cảm giác đau đớn lại một lần nữa truyền đến làm tôi khụy xuống, mồm mắng to cái quỷ gì đang diễn ra thế này! Nhưng làm thế nào cũng không thể nói được ra lời, muốn lên tiếng kêu người nào đó lại giúp nhưng âm thanh phát ra chỉ là những tiếng “A Ồ”, tôi sờ vào trong miệng mình, lại sợ hãi phát hiện ra đầu lưỡi đã bị cắt cụt!

“Ariel ơi Ariel! Làm ơn hãy nghe các chị! Thời gian của em không còn nhiều nữa đâu!”

Từ bên dưới kia vọng tới những giọng nói du dương, tôi nằm dài trên mạn thuyền nghe rõ những tiếng cô gái kia gọi lên, dường như... có gì đó không đúng? Họ không phải đang kêu cứu mạng?

Tôi dùng hai tay cố lết tới gần mép thuyền, thò đầu nhìn xuống mặt biển xanh thẳm, những cô gái kia cũng nhìn lên tôi, hóa ra từ nãy đến giờ họ gọi “Ariel” là gọi tôi! Nhưng tôi đâu có phải Ariel đâu?

Những người con gái xinh đẹp để trần nửa thân trên, mỗi người đều có màu tóc và màu mắt khác nhau, điểm chung duy nhất chính là tóc ai cũng ngắn. Bọn họ thấy tôi bò đến mép thuyền, một người liền nhô lên cao hơn, để lộ vùng dưới eo là một chiếc đuôi cá sáng óng tuyệt đẹp cùng màu với màu tóc.

“Ariel, thời gian không còn nhiều nữa! Các chị đã biểu mộ phù thủy tắt cả tóc để cứu em khỏi cái chết ngày hôm nay. Mụ đã cho lại các chị con dao găm này đây. Trước khi mặt trời mọc, em phải cắm nó vào tim hoàng tử. Hết máu chàng chảy xuống chân em, lập tức đôi chân sẽ biến thành đuôi cá. Em sẽ trở thành nàng tiên cá, nhảy xuống nước là sống đủ ba trăm năm cho đến ngày hóa thành bọt biển. Nhưng mau lên em! Chàng hay em, một trong hai người, phải chết lúc mặt trời mọc. Vì em mà Thái Hậu buồn phiền đến nỗi cũng phải để cho mụ phù thủy cắt mất mớ tóc bạc. Giết hoàng tử đi và về với các chị nhanh lên em! Em có trông thấy cái vạch đỏ ở chân trời kia không? Trong mấy phút nữa, mặt trời sẽ mọc và em sẽ chết đấy!” Nói rồi nàng tiên cá kia còn ném đến bên cạnh tôi một con dao có chuôi nạm bạc.

Tôi đơ người tiếp thu thông tin, trong đầu lập tức hiện lên vô số hình ảnh, sách báo, và cả... chuyện cổ tích. “Nàng tiên cá”, “bị cầm”, “mỗi bước chân đều đau đớn như giẫm lên gốc rạ vót nhọn”, “giết hoàng tử hoặc vỡ tim mà chết”, những cái này đều nói lên... tôi chẳng lẽ đã trở thành nàng tiên cá!?

Má ơi! Chẳng cần phải nói gì thêm nữa, cái câu chuyện máu chó này tôi thừa sức thuộc nằm lòng rồi! Nhìn ánh sáng nhỏ dài như vệt máu nơi chân trời,

tôi hết hồn nghĩ: Mình còn chưa muốn chết!!!

Tôi nhặt con dao găm lên, không nói nhiều lời liền lập tức loạng choạng bước đi, hai ba bước đầu còn đau, nhưng đối mặt với sinh tử thì đau này chỉ là muỗi! Tôi không phải nàng tiên cá, tôi không yêu hoàng tử, tôi cũng không phải thánh mẫu, tôi sẽ không vì người mình không quen mà hi sinh, còn chưa kể từ trước đến nay tôi cũng chẳng ưa gì câu chuyện này.

Gần sáng nên những người hầu gái phục vụ đã rời giường, họ trông thấy tôi loạng choạng chạy như điên trong khoang thuyền nhưng cũng không cản tôi, đoán chừng thân phận của “nàng tiên cá” cũng có mấy phần đặc biệt. Tôi tìm thấy cửa phòng trang trọng nhất, đẩy ra, quả nhiên có một đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ say, nét cười hạnh phúc vẫn còn đọng trên môi sáng ngời đến chói mắt.

Mẹ nó! Chị mày sắp chết mà tụi bay còn hạnh phúc thế này!?

Ánh sáng đầu tiên chiếu vào gian phòng qua cửa sổ tròn trên boong tàu, tôi không nghĩ nhiều nữa, giương con dao lên đâm về phía “hoàng tử”. Trong khoảng khắc con dao rơi xuống, người đang ngủ say bỗng choàng tỉnh, né được mũi dao cắm thẳng vào tim, nhưng cũng bị lưỡi dao sắc nhọn quệt một đường dài trên ngực.

“Em gái của tôi! Em làm cái gì vậy?” Hoàng tử khiếp sợ ôm ngực, nhìn đến tôi như thể không thể tin nổi. Công chúa bên cạnh cũng bị đánh thức, sợ hãi hét lên âm ỉ.

Tôi nào có thời gian đôi co với hai người này? Dòng máu đặc sệt từ trên ngực hoàng tử chảy ra thấm vào chăn ga trắng muốt thành từng vệt loang lổ, căn phòng dần sáng rõ hơn, thời gian của tôi cũng sắp hết, với khả năng này tôi hoàn toàn không còn cơ hội đâm dao vào tim hoàng tử nữa. Ném dao đi, tôi liền nhào tới lên trên ngực hoàng tử, anh ta vẫn còn khiếp sợ với hành động của tôi, còn tay tôi thì không ngừng quệt lên ngực anh ta, đoạt lấy dòng máu đang chảy ra kia rồi điên cuồng bôi lên chân mình.

Máu ở tim chứ gì! Máu ở ngực cũng gần với tim! Còn nước còn tát, tôi không muốn chết!

Cho đến khi hoàng tử dùng sức đẩy tôi ngã lăn quay xuống sàn, đôi chân trắng muốt của tôi đã bết đầy máu đỏ, nhìn vào thật dọa người. Nhưng mà... hình như không có tác dụng, bởi vì chân vẫn là chân, không hề có một dấu hiệu biến đổi về đuôi cá. Đúng lúc này, con đau ở tim truyền đến khiến tôi hét lên, ôm lấy lồng ngực co giật, trái tim như thể bị kim sắt bóp chặt đau đớn.

Thôi xong rồi, thất bại rồi, tôi tuyệt vọng vịn vẹo, ngày hôm qua tôi còn đang vui vẻ chơi biển, còn thoải mái nhất vô số ngoài bãi cát, không ngờ chỉ ngủ một giấc lại trở thành cái dạng này! Còn chưa có làm được gì đã chết toi rồi! Tôi đếm từng giây từng phút cuối cùng, chỉ mong sao mình chết thật nhanh, đau đớn cũng trôi qua thật nhanh đi, không được chịu trận cũng đừng để cho tôi thống khổ quá lâu mới phải.

Bỗng “ẦM” một tiếng, mặt sàn đung đưa dữ dội rồi nghiêng một góc bốn lăm độ khiến tôi lăn lộn mấy vòng, sau đó như một thước phim quay chậm, thành tàu trước mặt bỗng vỡ toang, nước biển hung ác tràn vào, bằng một sức mạnh không thể chống lại, cuốn tôi vào trong lòng đại dương lạnh lẽo.

Con đau do nước tràn vào mũi miệng cộng với con đau thất ở tim cùng lúc tra tấn tôi.

Tại sao tôi còn chưa chết!?

Tại sao cùng lúc phải chịu vừa đau tim vừa chết đuối! Tôi vùng vẫy trong mặt nước lạnh băng, đau đớn, mệt mỏi, tuyệt vọng làm tê liệt não bộ. Hình ảnh cuối cùng hiện lên, là hình ảnh bữa tối hôm qua vẫn còn quây quần bên bố mẹ. Tôi buông xuôi, không muốn dây dưa nữa, để mặc bản thân nặng nề chìm xuống, bọt khí cuối cùng trong phổi cũng thoát ra, chờ đợi cái chết sẽ đến với mình.

Nhưng mà, con đau từ từ tan biến, cái nặng nề của áp lực nước cũng dần dần tan đi, thần trí lại thanh tỉnh ít nhiều.

Tôi mở mắt, ngạc nhiên là mình chưa có chết! Cả cơ thể trôi nổi bồng bềnh, lòng biển xanh thẳm yên bình ôm ấp tôi không hề thấy lạnh. Nhìn xuống, tôi ngạc nhiên phát hiện dưới chân mình không còn là đôi chân nữa, thay vào đó là một chiếc đuôi cá tuyệt đẹp màu nâu đỏ, cùng màu với màu tóc của “Ariel”.

Vậy là... tôi thoát chết rồi!?

Sung sướng đến mức chỉ muốn hét to, tôi há mồm cười lớn đồng thời hai tay làm thành hình chữ V chiến thắng, nhưng tôi phát hiện, mình lại không thể nói, đầu lưỡi trong miệng như cũ vẫn cụt lùn. Có thể vì lời nguyện bởi vì không phải là máu thực sự ở trong tim hoàng tử chảy vào chân tôi nên chưa được giải hoàn toàn. Nhưng có còn hơn không, ít nhất tôi cũng sẽ không chết lúc này!

Tôi vui mừng muốn chê... à nhầm... vui mừng vì được sống, lập tức muốn quay về báo tin vui cho những “người chị” đã hi sinh mái tóc tuyệt đẹp để cứu mạng tôi, không ngờ vừa quay ra, lại gặp phải tình cảnh khó xử.

Hoàng tử cùng công chúa, lúc khoang thuyền vỡ nát đã không chỉ cuốn một mình tôi, hai người hai bên... khụ khụ... trần truồng, đang điên cuồng quấy đạp, có vẻ như sắp chết đuối.

Haizz, thực sự thì tôi muốn bỏ qua lắm! Một bên là hoàng tử, là kẻ trực tiếp làm cho “Ariel” ngốc nghếch mê muội từ bỏ tất cả, đến cả mạng sống cũng không cần. Một bên là công chúa, là kẻ gián tiếp suýt giết chết “Ariel”, nếu như không có nàng nửa đường xuất hiện khiến hoàng tử nhận lầm ân nhân cứu mạng thì câu chuyện đã được Happy Ending như trong hoạt hình của Walt Disney rồi.

Nhưng nói qua nói lại, kẻ đáng trách nhất vẫn là “Ariel”, cũng chỉ vì sự mê muội ngu ngốc của nàng nên mới làm tôi tí chết thế này!

Quầy nước hai ba cái, phải biết trước đây tôi là con vịt cạn, có biết bơi bao giờ, bây giờ làm người cá tự do, dùng một thể bơi kì dị hướng đến hai người ở bên kia bơi lại.

Hiển nhiên hai người hoàng tử và công chúa nhìn thấy tôi cũng khiếp sợ không thôi, ngực hoàng tử vẫn còn chảy máu đầm đìa, máu loãng loang ra mặt nước đỏ thẫm, công chúa thì gần như sắp bất tỉnh, nào có dáng vẻ của vị “ân nhân” đã cứu mạng hoàng tử bao giờ. Mà kệ, tôi nắm tay hai người, mặc cho họ chìm nổi, chỉ dùng tốc độ lớn nhất, bằng tưởng bơi kì cục nhất kéo họ đến gần mạn một mảnh gỗ lớn nổi lềnh bềnh trên biển. Hoàng tử xem ra vẫn còn sức, anh ta trèo lên trước nhất, sau đó xoay người kéo công chúa từ dưới nước lên, dịu dàng đặt nàng nằm trên mảnh gỗ, sau đó lại quay đầu, ánh sáng trong mắt lấp lóe, đưa ta về phía tôi...

Tôi nhìn từ vết cắt dài vẫn còn nhỏ máu tòng tòng trên ngực anh ta đến bàn tay đưa ra kia, xem ra “Ariel” không phải không hoàn toàn chiếm được một phần trái tim hoàng tử. Chỉ là, tôi không phải “Ariel”, tôi sẽ không vì một hành động nhỏ nhoi kia mà rung động. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta, mỉm cười, chậm rãi lắc đầu, sau đó quầy đuôi lặn xuống.

Trước khi xuống thật sâu, bên tai vẫn còn nghe được lời nói vang vọng.

“Là chính em cứu tôi đúng không? Người em gái của tôi! Ngày đó khi tôi rơi xuống biển, chính em đã cứu tôi...”

Sau đó tất cả chỉ còn là tiếng nước bập bềnh và bong bóng lách tách.

Bạn đang đọc truyện *Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7: Chương 2

Tôi trở lại đại dương sâu thẳm nơi quê nhà của nàng tiên cá Ariel. Chào đón tôi là những “người chị” xinh đẹp dịu dàng, Thái Hậu và người cha Vua Thủy Tề cũng đứng từ xa xúc động. Tất cả mái tóc tuyệt đẹp của mọi người đều đã bị cắt đi, nhưng khi nhìn thấy tôi, niềm vui trong mắt và những cái ôm lại ấm áp vui mừng biết chừng nào. Tôi chìm đắm trong vòng tay mềm mại của các chị, mặc dù tất cả đều mừng muốn khóc, nhưng vì người cá không thể khóc nên vành mắt ai cũng hồng hồng.

Tình thương to lớn như thế này, vậy mà người cá “Ariel” lại dễ dàng vứt bỏ để chạy theo cái xa vời gọi là “tình yêu”, tôi hung ác nghĩ, nàng ta chết cũng không oan uổng lắm! Chỉ có điều vận hạn của nàng ta suýt chút nữa giết chết tôi, cho nên tôi lại càng không có chút thiện cảm nào với “Ariel”.

Những ngày tiếp theo trôi qua thật yên bình, mang theo danh hiệu “công chúa”, tôi tiếp tục sống dưới hình hài của Ariel trong cung điện san hô dưới lòng biển. Bởi vì giọng nói đã không còn, tôi không thể nói chuyện cùng ai, lại không muốn tiếp xúc nhiều với mọi người, cả ngày chỉ thờ thần trong khoảng vườn trồng đầy hoa đỏ như mặt trời từ sáng đến tối, tính tình Ariel trước kia cũng hay trầm lặng, cho nên chẳng có ai phát hiện tôi có điểm gì khác với “Ariel”, các chị cũng cho rằng tôi còn đau buồn vì chuyện hoàng tử, cho nên cũng chỉ hỏi han chứ chẳng đào sâu tâm sự gì nhiều.

Một ngày nắng đẹp trời, từng dải vàng óng xuyên qua mặt biển chiếu xuống luống hoa màu đỏ của tôi. Bức tượng tạc hoàng tử bằng đá trắng đã bị tôi nhờ người bỏ đi, cả khoảng vườn rực rỡ bây giờ chỉ còn đầy hoa cỏ và tảo biển.

Tôi nằm dài trên thảm hoa ngắm nhìn bầu trời xuyên qua đáy nước, từng bọt khí lần lần lơ lửng bay lên cao thành từng chuỗi hạt châu xinh đẹp kéo dài từ lòng biển đến mặt nước bao la, bất giác tôi lại nhớ tới gia đình của mình, nỗi buồn man mác khiến mắt tôi hơi căng, nhưng vì chẳng nhớ được giọt nước mắt nào, nên tâm trạng cứ như vậy nghẹn ứ lại.

Tôi chớp chớp mắt, lấy tay dụi dụi hồng xoa dịu cảm giác căng cứng khó chịu, trong lúc mắt còn chưa nhìn rõ, lại thấy được lơ mơ một bóng màu đen phản chiếu qua đám bọt nước đang bay lên. Tôi giật mình bật dậy nhìn về bên đó, bóng màu đen kia thấy tôi đã phát hiện ra mình lập tức bỏ đi.

Bình thường tôi vốn rất nhất gan, nếu như phát hiện có người lạ theo dõi, tôi sẽ lập tức hét toáng lên bỏ chạy. Nhưng lần này, tôi không thể hét cũng chẳng cần chạy, người kia bỏ đi trước khi tôi kịp nhận ra, để lại một đám bọt nước lớn va vào nhau lách tách. Tôi nhìn đám bọt nước chưa kịp tan, trong lòng bỗng dâng lên nỗi bức dọc, quầy đuôi cá xinh đẹp đuôi theo bóng đen kia.

Thật lâu sau đó, tôi mất dấu bóng đen trước một vực nước sâu thăm thẳm, từng cột xoáy nước va vào nhau tạo nên tiếng ầm ầm, cát trắng trải dài đến tận miệng vực, rơi xuống lại bị cuốn tung lên. Tôi nuốt nước miếng, khung cảnh đáng sợ khiến tôi chùn bước muốn trở về, nhưng phân vân lại phân vân, thật lâu sau vẫn đứng ở miệng vực nhìn vào xoáy nước. Sau đó, có lẽ tôi ở dưới biển quá lâu nên não cũng bị ngấm đến ửng nước rồi, tôi gieo mình, thả bước bơi xuống, lách qua những luồng nước dữ, xuôi theo dòng nước đi xuống tận cùng đáy vực.

Bên dưới vực nước xoáy là thế giới trái ngược hoàn toàn với khung cảnh xinh đẹp của lâu đài san hô. Trải dài theo bề mặt đáy vực, từ mặt đất đến vách đá, cây cối cao thấp to nhỏ cũng đều là những loại động thực vật kiểu nửa san hô nửa thủy tức, chúng bám lên đủ mọi bề mặt, vươn dài những xúc tu nửa cứng nửa mềm như những cánh tay vẫy gọi, ẩn lút bên trong còn thấy được rất nhiều mảnh trắng, tựa như... xương.

Một trận da gà nổi lên khắp người tôi, tôi toan muốn bỏ về, nhưng cùng lúc đó, một bóng đen lập tức hút lấy ánh mắt tôi.

Dưới đáy vực âm u tối tăm, bóng đen đó lènh bèn hừ hừ thực thực, trên tay cầm một thứ giống như ngọn đèn phát ra ánh sáng xanh vàng, hướng đến chỗ tôi ngoắc ngoắc, sau đó quay đầu bơi đi.

Tôi cắn môi, khung cảnh xung quanh thực sự rất đáng sợ, nhưng trên cả nỗi sợ tôi lại thấy tò mò hơn về bóng đen kia. Bóng đen bơi một đoạn, thấy tôi không đuôi theo liền dừng lại chờ đợi, ngoắc ngoắc hai cái, tôi đành gạt nỗi sợ qua một bên, quấy đuôi bơi theo, bóng đen thấy vậy lập tức quay đầu bơi tiếp.

Không rõ đã bơi bao lâu, vượt qua hằng hà sa số đám thủy tức ghê rợn cùng những động sâu âm u bám đầy san hô sắc nhọn, cuối cùng bóng đen kia mới dừng lại trước một đầm nước đen, bề mặt đầm phủ một lớp hắc ín sủi bọt nóng bỏng, ánh sáng xanh lá quý dị từ mặt nước chiếu xuống xung quanh, yếu ớt nhưng đủ để nhìn rõ cảnh vật. Bên kia đầm nước thấp thoáng một căn nhà màu trắng, bóng đen, bây giờ tôi mới thấy rõ là một người choàng áo đen kín thân, là là bơi qua đầm nước, bên dưới vạt áo choàng lènh bèn ẩn hiện những đoạn xúc tu. . .

Tôi bơi theo người đó tiến gần vào ngôi nhà, mới nhìn rõ hóa ra thứ màu trắng xây nên nó chính là sọ người! Từng hốc mắt âm u hướng ra ngoài khiến tôi nổi từng hồi từng hồi rung mình, cánh cửa được đóng bằng những đoạn xương ống tay chân nặng nề mở ra, người kia bình thân đi vào trong nhà.

Đến bây giờ nếu như còn chưa phát hiện ra người kia là ai thì tôi xứng đáng nhảy xuống đầm đen chết luôn cũng được rồi! Mô tả quen thuộc như thế này thì còn ai vào đây ngoài bác Phù thủy biển!?

Tôi nén nghi hoặc trong lòng xuống mà theo sau Phù thủy biển đi vào nhà xương, bên trong rộng rãi hơn tôi tưởng, có thể Phù thủy biển đã dùng phép thuật nào đó mở rộng không gian ra. Ánh sáng lập lòe từ những ngọn lửa tựa như ma troi chiếu sáng căn phòng, thật nhiều những giá kệ đặt ở trên vách tường bày biện những chai lọ đủ mọi hình thù từ bình thường đến kì dị, vài cọng rong rêu cuốn quanh lượn vòng đầy u ám, y chang miêu tả khung cảnh trong những căn nhà của các mụ phù thủy.

Tôi vẫn chẳng thể hiểu được mục đích Phù thủy biển dẫn tôi tới nhà mụ để làm gì, từ lúc mụ vào nhà vẫn luôn bận rộn không hề chú ý đến tôi. Rồi mụ đặt ngọn đèn vàng xanh xuống mặt bàn bày la liệt những thứ ghê rợn, ngón trỏ dài mảnh xương xẩu thò ra khỏi áo choàng chỉ vào ngọn đèn rồi làm một động tác phát lên, một giai điệu du dương bỗng truyền tới khiến trái tim tôi rung lên từng nhịp.

Từ khi xuống dưới đại dương và sống như một người cá, tôi biết rằng trời sinh người cá đã có một giọng hát tuyệt vời. Rất nhiều lần tôi đã được thưởng thức những giọng ca mê hồn của các chị gái người cá, trong trẻo dịu dàng đến mức tôi có thể nghe hàng giờ cũng không thấy chán. Nhưng mà giọng hát này đây, vượt xa tất cả những âm thanh tuyệt mỹ nhất trên đời, đánh sâu vào trái tim người nghe từng hồi rung động sâu sắc, khiến cho tâm hồn như thể được thanh tẩy về chốn bình yên.

Tôi nghe đến mức mờ người đi, không tự chủ được tiến đến gần ngọn đèn hơn để được gần tiếng hát đó, nhưng vừa nhìn rõ thứ ở bên trong ngọn đèn, đầu lưỡi bị cắt cụt trong miệng tôi bỗng tê rần. Tôi kinh hãi ôm chặt lấy miệng mình, gặp người xuống không dám nhìn thứ kia, bởi vì bên trong ngọn đèn, chính là một chiếc lưỡi! Hay nói chính xác hơn, đó chắc chắn là lưỡi của Ariel, nàng tiên cá có giọng hát tuyệt vời nhất đại dương.

“Sao nào người cá bé nhỏ? Người có lại giọng nói tuyệt vời này của mình hay không?” Một giọng khàn khàn trầm đục vang lên khiến tôi mạnh mẽ quay sang, suýt chút nữa tôi đã bị giọng hát của Ariel mê hoặc đến quên mất mình đang ở cùng với Phù thủy biển!

Tôi lắc đầu thật mạnh, lại gạt đầu, lại lắc. . . Tôi biết Phù thủy biển khi muốn trao đổi với ai đó thứ gì đều sẽ đưa ra những điều kiện hết sức ác độc, Ariel đã bị một lần bỏ mạng, các chị và bà nội của Ariel cũng phải cắt đi những mái tóc quý giá mà sau này sẽ không thể mọc lại nữa để đổi lại một cơ hội sống cho Ariel, thật sự không tương xứng nổi nếu tôi muốn lấy lại giọng nói thì phải trả giá gì.

“Không muốn à? Người xem, giọng hát của người ở chỗ ta giúp ta vui vẻ biết bao nhiêu. Mỗi ngày ta đều lấy ra nghe làm thú tiêu khiển, đúng là giọng ca hay nhất trần đời.”

Lần này tôi dứt khoát lắc đầu, còn kiên quyết muốn xoay người rời đi. Nếu Phù thủy biển dụ tôi đến nhà mụ để lừa tôi đổi giọng nói lấy cái gì đó, thì âm mưu này phải phí công rồi. Còn chưa kể đó cũng chẳng phải giọng nói của tôi, có hay hơn nữa tôi cũng không thèm!

“Chắc, không ngờ sau khi trải qua gian khổ lại thông minh lên không ít.”

Tôi đi đến nửa đường muốn quay đầu lại phải bác, không ngờ đuôi cá quăn vào đám rong biển dưới chân làm tôi mất đà ngã xuống, kéo theo đó là giá kệ trên tường quần chung với rong biển cũng sập theo, các thứ chai lọ đổ ra rơi hết xuống chỗ tôi.

Tôi sợ hãi ôm đầu, hai mắt nhắm chặt đón nhận cơn đau, nhưng chờ mãi không thấy. Bỗng một giọt lạnh lạnh rơi bộp trên má làm tôi mở trừng mắt.

Cánh tay khô gầy của Phù thủy biển từ bao giờ đã chắn trước mặt tôi, những thứ chai lọ kì dị đều rơi vãi xung quanh không có thứ nào rơi trúng tôi cả, chỉ có một cái bình bên trong chứa vài thứ giống như mảnh xương sắc nhọn bị bung ra, mà một miếng xương nhọn hoắt trong số đó đang găm sâu trên cánh tay Phù thủy biển, máu đỏ thẩm từ trên đó rơi xuống, nhỏ vào mặt tôi tí tách.

Phù thủy biển cứu tôi. . . ?

Điều này khiến cho tôi vừa sợ hãi vừa bất ngờ, còn hơn cả lúc vừa đến thế giới này và phát hiện mình sắp chết! Trong lúc tôi bối rối không biết làm sao thì cánh tay gầy guộc của Phù thủy biển đã rút lại vào trong áo choàng, những cái xúc tu cong lên lại chùng xuống, phụt chốc đã bơi sang góc bên kia của căn phòng, giọng nói khàn khàn khó nghe như vật gì tắc ở họng vang lên: “Cút đi người cá ngu ngốc, nếu như không muốn đổi lại giọng nói thì ta không chào đón người ở đây.”

Tôi nhủ mày, tự mình gỡ đám rong biển cuốn trên đuôi ra, không đợi Phù thủy biển mở miệng lần hai liền nhanh chóng vọt ra ngoài.

Hừ! Làm như là tôi muốn ở đó với mày lắm vậy! Tôi bơi một mạch trở ra khỏi đầm lầy đen, ngược với con đường vừa nãy Phù thủy biển đã dẫn tôi qua, lúc về đã quen đường nên so với lúc đi nhanh hơn nhiều lắm, chẳng mấy chốc tôi đã ra đến mép đáy vực nước xoáy, nơi có ánh sáng chiếu vào được.

Khéo léo tránh thoát khỏi xúc tu của đám thủy tức, tôi men theo vùng nước lặng bơi lên bên trên, an toàn thoát khỏi vùng nước xoáy, trở về mảnh vườn nhỏ thuộc về tôi trong cung điện san hô hoa lệ.

Có lẽ bây giờ trên mặt biển đã là giữa trưa, vệt nắng xuyên qua làn nước khúc xạ chiếu đến mảnh vườn hoa đỏ rực rỡ càng thêm trắng lè, không hiểu sao, nhìn thấy màu đỏ của hoa, tôi lại nhớ đến vệt máu đỏ thẩm chảy dài trên tay phù thủy biển. . .

...

Căn nhà xương người toát ra đáng vẻ âm u rợn tóc gáy, tôi cắn răng, dùng tiết diện nhỏ nhất trên móng tay ngón trỏ đẩy nhẹ cánh cửa xương. Cửa mở, từ trong phòng liền truyền ra tiếng hát du dương khiến tôi rùng mình, đó là tiếng hát của Ariel, Phù thủy biển lại đang dùng tiếng hát của Ariel mua vui! Tôi mạnh mẽ đẩy cửa ra to hơn, nhìn vào, lại bất ngờ vì khung cảnh trước mắt.

Phù thủy biển ngồi trên ghế cọt kẹt, mấy cái xúc tu bạch tuộc trôi nổi bồng bềnh xung quanh, trên mặt bàn ngọn đèn vàng xanh vẫn phát ra tiếng hát, mà Phù thủy biển lại ngồi thẫn thờ nhìn vào ngọn đèn, cánh tay bên phải gầy gò lộ ra, bên trên bó một núi núi lá rong biển đen sì, mà một tay kia của Phù thủy biển vẫn còn cầm một đầu lá rong, như thể đang băng bó dờ vết thương. . .

“Người lại tới đây làm gì hồi người cá bé nhỏ?” Phù thủy biển như tỉnh từ trong cơn mê, giật mình giật lên, ngón tay hạ xuống khiến cho tiếng hát im bặt.

Tôi nhìn cái đồng hồ nhui lên lên xuống xuống không ra hình dạng trên cánh tay Phù thủy biển, mím môi tiến lại gần cướp lấy đầu rong biển trên tay mày, tháo hết tất cả đám bụi nhui đó ra, sau đó bắt đầu cuốn lại từng vòng cẩn thận.

“Này này người cá! Ai cho phép người tự tiện. . . Này! Này!” Phù thủy biển mặc dù hô lên, nhưng cuối cùng cũng không đẩy tôi ra, để mặc tôi cuốn vài vòng rong biển trên cánh tay mày. Xong xuôi, tôi mới đứng lên gật đầu chào rồi xoay người rời đi.

Ngày tiếp theo, trong vườn hoa của tôi xuất hiện một tờ giấy cùng một lọ thuốc kì lạ, tôi không hiểu chữ viết của thế giới này, cho nên khi tôi đưa mảnh giấy cho Thái hậu đọc, người lại tỏ ra hết sức xúc động.

“Uống thử thuốc này vào thì tóc của các người sẽ mọc lại bình thường.”

Thì ra cái này là do Phù thủy biển đem tới! Ban đầu mọi người còn bán tín bán nghi, nhưng chị thứ ba là người bạo dạn nhất, chị tiến lên cầm lọ thuốc uống thử một ngụm, quả nhiên mái tóc xanh lam ngắn cũn liền phát sáng, nháy mắt đã dài đến ngang váy đuôi, bồng bềnh trong nước xinh đẹp khiến người ta không thể rời mắt. Các chị còn lại mặc dù hâm mộ và thêm ngưỡng mộ nhưng vẫn còn e ngại, họ phải chờ đến tận mười ngày sau chị ba không có phản ứng gì khác lạ mới bạo gan dùng thuốc. Từ sau đó trở đi, trong cung điện không còn ai buồn phiền vì mái tóc không bao giờ mọc dài ra được nữa. Cũng không ai hiểu nổi vì sao Phù thủy biển bỗng dưng trở nên tốt bụng.

Duy chỉ có, tôi nghĩ, có lẽ Phù thủy biển là muốn đổi lại tôi đã giúp mày băng bó? Mặc dù Phù thủy biển bị thương cũng là do tôi, nhưng mà... có lẽ Phù thủy biển cũng không có xấu như tôi tưởng.

Ngày thứ mười ba sau khi Phù thủy biển mang thuốc đến, tôi chuẩn bị một giỏ hoa đỏ mang tới đầm nước đen để cảm ơn Phù thủy biển, tiện thể, tôi muốn xem thử vết thương trên tay Phù thủy biển đã tốt lên chưa.

Thật lịch sự đứng trước cửa nhà xương, tôi vẫn hơi rợn rợn gõ cửa. Không có ai trả lời, tôi lại gõ, im lặng. Không rõ liệu Phù thủy biển có nhà hay không, tôi định quay bước rồi đi thì nghe bên trong phát ra một tiếng “xoảng”. Tôi vội mở cửa đi vào, lại nhìn thấy Phù thủy biển đang quấn chặt áo choàng đen lẩn lộn trên đất, cả người run rẩy, mấy cái xúc tu co vào lại đuôi ra căng cứng, hai tay ôm chặt lấy ngực, xem ra cực kì đau đớn.

Tôi gấp đến độ bỏ rơi cả giỏ hoa, bơi vào bên trong muốn gọi Phù thủy biển, nhưng làm thế nào cũng chỉ phát ra tiếng “A Ô”. Hơi thở của Phù thủy biển nặng nề, ngay cả tôi chạm vào vai lay lay cũng không có phản ứng, dường như là đã bất tỉnh.

Có khi nào là lên cơn đau tim không? Trước đây tôi cũng từng thấy người ta trong trường hợp như vậy, ngay cả... chính tôi cũng từng.

Tôi cuống lên, hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, trong đầu liên tưởng đến cách xử lý sơ cứu cho người đau tim. Bước đầu tiên chính là nói lỏng quần áo ở quanh vùng cổ và ngực cho nạn nhân dễ thở, vì vậy tôi lật ngửa Phù thủy biển lại, cởi áo choàng của mày ra, dù sao cùng đều là phụ nữ. . .

Tôi lấp bấp kính hải, bên dưới lớp áo choàng là khuôn ngực trần trụi, ở vị trí trái tim có hai vết cắt chữ thập chồng lên nhau đang sưng phồng lên đỏ au đến rỉ máu.

Mà quan trọng hơn là...

Bộ ngực này, bằng phẳng này, chắc chắn là ngực đàn ông!!!

Phù thủy biển là đàn ông!!!

Q.2 - Chương 8: Chương 3

Chàng trai trẻ lặng lẽ nhìn theo bóng dáng màu đỏ xinh đẹp chìm sâu vào trong đại dương, sắc mặt trắng bệch dần không còn chút máu, khóe môi khô xơ lại kéo lên một độ cong vừa ý.

Những hành động vừa rồi của nàng tiên cá nhỏ hần đều đã chứng kiến tất cả, mặt biển một phút trước cuộn trào sóng bạc, tích tắc sau đã trở lại yên bình vốn có theo tâm trạng vui mừng của hần. Hần nhẹ nhàng đưa tay ra, một con dao có chuôi nạm bạc nằm sâu trong lòng biển vút một tiếng liền trở về, yên vị đặt trong bàn tay thon dài mảnh khảnh. Hần ngược mắt nhìn lên đôi nam nữ đang ôm nhau trên mảnh gỗ dập dềnh, để lại một nụ cười quý dị, cuối cùng tám xúc tu cuộn lại vào nhau, mực đen bắn ra bao trùm cả một khoảng nước lớn, khi một bóng đen từ trong đó phóng ra, rõ ràng đó là dung mạo xấu xí của Phù thủy biển!

Phù thủy biển vốn không có tên, ngay cả chính hần cũng không biết. Hần xuất hiện và sinh sống tại đầm đen sâu trong vực nước xoáy từ bao giờ, đến người già cả nhất trong tộc người cá cũng chịu thua. Tất cả những gì người ta biết về Phù thủy biển, cũng chỉ là những câu chuyện ghê rợn cùng lời nguyên gian trá, đáng về xấu xí khủng khiếp, quanh năm luôn mặc áo choàng dài che kín tám xúc tu và có giọng nói khô khè khàn khàn như một mụ già bị tắc họng.

Trong suốt cuộc đời dài đằng đẵng của mình, Phù thủy biển chỉ có một sở thích duy nhất đó là được nghe những nàng tiên cá xinh đẹp tuyệt trần của đại dương ca hát. Hần từng muốn tiếp cận các nàng, nhưng vì bề ngoài xấu xí, mọi người ai cũng không muốn đến gần hần. Thế nên, hần chỉ có thể trốn ở một góc thật sâu, len lén nghe trộm những tiếng ca từ năm này qua năm khác, sử dụng phép thuật tà môn của mình, trao đổi điều kiện với những mong ước của người cá, để cuối cùng, hần mang danh “Phù thủy biển”.

Mùa đông năm đó gặp nàng, tiếng ca ấy đã thay đổi toàn bộ thói quen của hần.

Hần không còn đi nghe lén bất kì người cá nào nữa, cũng không nguyên ý muốn thực hiện điều ước của bất kì ai nữa. Tất cả thời gian của hần, hần sẽ dùng để ngắm nhìn nàng, mê say nàng, thưởng thức giọng ca tuyệt vời nhất trần gian của nàng.

Hần yêu nàng suốt mười năm. Hần dõi theo từng cử chỉ, từng bước đi của nàng, từng lời nói, từng câu ca, từng tiếng cười của nàng hần đều chôn trong đáy mắt. Hần yêu nàng, người cá nhỏ bé xinh đẹp của hần, Ariel dễ thương của hần.

Vào ngày nàng sinh nhật tròn mười lăm tuổi, người cá nhỏ cuối cùng cũng được thỏa lòng mong ước, được phép bơi lên trên mặt biển ngắm nhìn nhân gian. Nàng được Thái hậu trang điểm thật lộng lẫy, bà đặt lên đầu nàng mũ miện hình hoa sen dát ngọc và còn lệnh cho tám con trai ngọc cặp vào đuôi nàng mặc cho nàng oai oái kêu đau. Hần biết nàng chỉ thích cài lên tóc những bông hoa đỏ rực nàng trồng trong vườn, nhưng hần vẫn thích thú ngắm nhìn dáng vẻ kiêu sa lộng lẫy đầy lạ lẫm của cô gái nhỏ.

Vào ngày vui vẻ nhất của nàng, hần cũng vui mừng cùng với nàng.

Nhưng cũng vào ngày đó, khi nàng cứu gã trai xa lạ khỏi con gien dữ của đại dương, hần biết rằng hần sẽ không còn được thấy nàng vô tư ngây thơ của ngày xưa nữa.

Và cuối cùng, điều hần lo sợ nhất đã xảy ra, nàng đến tìm hần, Phù thủy biển cả.

“Ta biết ngươi muốn gì rồi hỡi nàng công chúa xinh đẹp, ngươi thật là điên rồ, ngươi sẽ bị đau khổ, nhưng ta cũng cứ giúp ngươi. Muốn cho hoàng tử yêu ngươi và chia sẻ linh hồn với ngươi, ngươi phải vứt bỏ cái đuôi cá và thay vào đó đôi chân như của loài người. Ta sẽ chế cho ngươi một liều thuốc, hãy uống hết liều thuốc đó khi ngươi bơi vào bờ, và ngươi sẽ biến thành một người con gái đẹp tuyệt trần. Dáng đi của ngươi sẽ nhẹ nhàng uyển chuyển như một vũ công, nhưng cứ mỗi bước đi ngươi sẽ thấy như kim châm ứa máu. Nếu ngươi chịu được đau đớn ta sẽ giúp ngươi. Nhưng hãy nghĩ cho kỹ. Một khi đã biến thành người rồi ngươi sẽ không thể trở về làm người cá được nữa. Không bao giờ ngươi gặp lại các chị ngươi, được quay về thủy cung nữa. Và nếu ngươi không chiếm được tình yêu của Hoàng tử để chàng yêu quý ngươi hơn cha mẹ chàng, nếu chàng không chịu làm lễ thành hôn với ngươi thì ngươi không thể có linh hồn bất diệt được. Ngay sáng sau hôm hoàng tử lấy người khác làm vợ, tìm ngươi sẽ tan nát và ngươi sẽ biến thành bọt biển.”

Hần đã cố tình dọa nạt nàng, cố tình nói những điều kiện thật ác độc với nàng, nhưng nàng lại bất chấp, nàng đã hoàn toàn mù quáng trong tình yêu với hoàng tử, điều này khiến cho trái tim của Phù thủy biển cũng tan nát theo.

Hần đòi lấy đi giọng hát của nàng làm điều kiện trao đổi, bởi vì hần biết, nếu như nàng trở thành người và kết hôn với hoàng tử, hần sẽ không bao giờ có thể được nghe nàng ca hát nữa.

Nhưng phép thuật có thể biến người cá thành người đâu có giản đơn? Hần dùng dao rạch ngực mình, lấy ra máu trong tim, cũng chính là tình yêu của hần dành cho nàng bỏ vào thuốc, chỉ cần nàng uống thuốc này vào, từ đây sinh mạng của hần đã gắn liền với tình yêu của nàng.

Sau đó hắn đẩy nàng đến với hoàng tử.

Ariel ngây thơ hồn nhiên rất nhanh đã thu hút được sự chú ý của hoàng tử, bằng dung mạo tuyệt diệu, bằng bước chân nhịp nhàng uyển chuyển, bằng đôi mắt có thần toát ra bao tâm tư. Hắn dõi theo nàng từng bước đến gần trái tim hoàng tử...

Cho đến khi công chúa nước láng giềng xuất hiện.

Trái tim Ariel tan nát, sinh mạng của nàng ứng theo lời nguyện của hắn chỉ còn lại vài tiếng đồng hồ. Các chị của nàng tới cầu xin hắn, hắn nhắm mắt, ra một yêu cầu vô thường vô phạt đòi lấy con dao kia.

“Đâm lưỡi dao này vào tim hoàng tử, để cho máu trong tim chàng chảy vào chân công chúa sau đó đưa nàng trở về biển khơi, nàng sẽ trở về là một người cá và sống nốt ba trăm năm còn lại. Nhưng mà phải nhanh lên, trước khi bình minh ngày hôm sau tới.”

Hắn dõi theo những người chị của nàng vui sướng rồi đi cùng con dao, chậm rãi thu hồi lại ánh mắt âm đạm, sau đó hắn trèo lên chiếc giường cũ kỹ ẩm mốc của mình, chờ đợi cái chết.

Thời khắc nàng đâm con dao kia vào tim hoàng tử, cắt đứt tình yêu với chàng ta, sinh mạng của hắn cũng sẽ chấm dứt.

Chỉ có điều hắn ngàn vạn lần không ngờ tới, tình yêu của nàng lại sâu sắc cao thượng đến vậy, nàng chọn chết đi hóa thành bọt biển chứ không muốn tổn thương hoàng tử để được sống. Nàng chúc phúc cho người mình yêu trọn đời vui vẻ bên công chúa nước láng giềng.

Vậy là Ariel chết đi.

Vua Thủy Tề đau lòng, suốt mười năm biển động không ngớt mưa, hoàng Thái hậu buồn bã không rời khỏi phòng nữa, bầy tiên cá trước nay vui vẻ cũng không thiết tha ca hát, cả đại dương gần như chìm vào cảnh chết chóc tang thương. Chỉ có duy nhất Phù thủy biển hắn, ngày ngày dờ dẩn lắng nghe giọng ca tuyệt vời từ chiếc lưới xinh đẹp nàng để lại.

Ba trăm năm trôi qua. Nỗi đau mất đi nàng tiên cá đã nguôi ngoai trong lòng thần dân của biển, đại dương lại trở lại ôn hòa dịu dàng như xưa. Vào một ngày đẹp trời trong vắt, Phù thủy biển cuối cùng cũng bước ra khỏi đầm nước đen. Và điều tuyệt diệu đã đến với hắn, hắn gặp được một cô gái loài người. Cô gái đó, có ánh sáng linh hồn thật giống với Ariel của hắn.

Ngay thời khắc nhận ra điều kì diệu này, trong đầu hắn bỗng vụt qua một ý nghĩ điên rồ. Hắn sử dụng hết tất cả quyền năng còn lại của mình, kéo linh hồn của người con gái đó ra, sau đó bắt chấp đi ngược lại quy luật của Chúa, mạnh mẽ khiến cho linh hồn người con gái nhập vào thân xác Ariel đúng thời khắc trước khi nàng quyết định tự tử.

Người con gái này không phải Ariel, nàng không yêu hoàng tử. Tuy rằng hắn nhủ thầm như vậy nhưng cũng không tránh khỏi sợ hãi, sợ rằng nàng sẽ một lần nữa bị vờ ngoài của hoàng tử mê hoặc, cuối cùng lại nguyện chết vì chàng ta.

Hắn vui vẻ nhìn trên ngực mình xuất hiện một vết cắt thứ hai chồng lên vết cắt trước kia, đồng thời tạo ra sóng dữ phá tan khoang thuyền đưa người cá nhỏ của hắn trở về với biển. Thời khắc đôi chân nàng biến thành đuôi cá, con đau đón bóp nghẹt trái tim trên người nàng đã truyền sang người hắn.

Vậy là nàng sống, Ariel của hắn còn sống.

“Nàng” trở thành Ariel còn hắn lại trở về làm Phù thủy biển. Bởi vì lời nguyện chưa được hóa giải hoàn toàn, nàng vẫn không thể lấy về chiếc lưới và giọng hát vốn có, còn hắn bởi vì lời nguyện vẫn còn đó, cho nên sinh mạng vẫn được duy trì, chỉ là hắn sẽ thường xuyên bị những cơn đau tim hành hạ.

Sau đó nàng phát hiện ra thân phận thực sự của hắn.

Thật ra hắn cũng chưa bao giờ giấu diếm mình là đàn ông, chỉ là cư dân người cá hiểu lầm, đồng loạt cho hắn là một mục phù thủy. Khi nàng luống cuống sơ cứu cho hắn, hắn vui mừng nghĩ, thì ra nàng cũng không ghét hắn, cũng không mong chờ hắn chết.

Cái làm hắn vui vẻ nhất là: nàng dường như chẳng hề khinh ghét hắn như hắn tưởng. Từ sau đó, ngẫu nhiên khi nàng bắt gặp hắn đang theo dõi mình sẽ mỉm cười vẫy tay chào hắn, thì thoảng nàng sẽ mang đến một giỏ hoa đỏ tươi, điểm trang cho căn phòng vốn u ám của hắn thêm sắc màu rực rỡ, khi hắn lên con đau tim, nàng lại cuống lên giúp hắn. Thời gian trôi qua yên bình hạnh phúc đến mức hắn không tưởng tượng nổi. Hắn còn có ảo tưởng dường như nàng đã bắt đầu thương hắn...

Nhưng khi hắn hỏi nàng có muốn lấy lại giọng nói không, nàng lại chậm rãi lắc đầu.

...

“Này người cá, ngươi có muốn trở về nhà mình hay không?” Nàng ngạc nhiên không hiểu nhìn hắn, hắn lại bồi thêm, “Trở về thế giới của ngươi, gia đình thực sự của ngươi.”

Bàn tay nàng run lên, dường như vẫn không tin tưởng lời hắn nói, hắn cúi đầu, kể toàn bộ sự thật cho nàng nghe, bao gồm cả việc hắn cưỡng ép linh hồn nàng nhập vào “Ariel”. Ánh sáng trong mắt nàng càng ngày càng nhạt đi. Hắn biết rằng cuộc sống nơi thủy cung không phải dành cho nàng. Thể xác người cá vốn không có linh hồn, không thể dung nạp được một linh hồn quá lâu, nếu tiếp tục duy trì dưới trạng thái này, chỉ sợ linh hồn nàng mất ba trăm năm đòi lấy rất nhanh cũng sẽ tan vào hư vô, hóa thành bọt biển. Để nàng trở về đồng nghĩa với việc “Ariel” sẽ lại chết, nàng vốn là Ariel mà cũng không phải là Ariel, hắn không thể vì lòng ích kỉ mà hại nàng thêm một lần nữa.

“Ta sẽ cho ngươi trở về thế giới của ngươi, chỉ với một điều kiện duy nhất, ngươi phải hôn ta.”

Đúng như dự đoán của hắn, nàng nghe xong điều kiện kia liền im lặng, sau đó xoay người rời đi. Hắn lắc đầu cười khổ, vốn biết với dáng vẻ xấu xí này mà ép nàng hôn hắn là chuyện đáng khinh thế nào, ngay chính hắn còn khinh bỉ bản thân mình, nàng làm sao có thể?

Những ngày tiếp theo hắn không rời khỏi đầm đen nữa, cả ngày chỉ chăm chú nghe lời ca từ giọng hát của Ariel, nhưng hắn nhận ra, giọng hát ấy không còn thu hút hắn như trước kia nữa, trong đầu hắn bây giờ chỉ tràn ngập hình bóng của nàng, hình bóng của người không phải Ariel, người mà, hắn thậm chí còn chưa biết tên.

Vào ngày trăng tròn của một tháng sau đó, cuối cùng nàng tiên cá nhỏ cũng tìm đến hắn. Như thể nàng đã hạ quyết tâm rất lớn, nàng tiến đến trước mặt hắn, bằng một ánh mắt cương quyết, ấn vào trong ngực hắn một tờ giấy với những nét chữ xiên vẹo.

“Ta là Lilya. Ta yêu ngươi.”

Không chờ hắn kịp phản ứng, nàng đã kéo áo choàng của hắn lại gần mình, dán đôi môi căng tràn xinh đẹp vào bờ môi khô nứt nẻ của hắn. Bàng hoàng qua đi rất nhanh, hắn vui sướng đáp lại, ngậm lấy đôi môi thơm ngọt của nàng, đôi tay gầy quắt vờn ra ôm nàng thật chặt.

Giây tiếp theo, chiếc đèn vàng xanh hắn luôn giữ bên mình đột nhiên vỡ nát, xúc cảm tuyệt vời trên môi chưa kịp tan, một đầu lưỡi trơn mềm đột ngột tiến vào trong miệng hắn, lướt qua cái lưỡi xù xì của hắn.

“A...”

Chính bản thân Lilya cũng lấy làm bất ngờ, chiếc lưỡi vốn bị cắt đi nay đã trở lại. Hai người nhanh chóng buông nhau ra, nhìn vào trong mắt đối phương lấp ló từng đợt sáng chói lóa. Vết sẹo trên ngực hắn cùng toàn thân Lilya phát ra ánh sáng vàng kim, rất nhanh liền bao phủ lấy cả hai người.

Ngày xưa ngày xưa, có một vị pháp sư hắc ám trẻ tuổi, bởi vì vi phạm quy luật của Chúa trời, làm vấy bẩn một thiên thần thánh thiện, khiến cho nàng không thể trở về Thiên đàng, lang thang nơi hạ giới đến khi tan vào lòng biển. Chúa trời trừng phạt pháp sư, biến hắn thành sinh vật xấu xí vĩnh viễn phải trú ngụ nơi biển sâu, quên đi toàn bộ kí ức, trở thành kẻ mọi người xa lánh. Trừng phạt chỉ chấm dứt khi pháp sư tìm được thiên thần và khiến nàng tha thứ.

Ngàn năm đã trôi qua, cuối cùng Phù thủy biển cũng nhớ lại tất cả, hắn ôm chặt Lilya cho đến khi thân thể nàng tan biến thành từng bọt bong bóng, cùng lúc đó một vệt sáng trắng tinh khôi cũng thoát đi, bay trở về nơi nó đã từng ở.

“Lilya, Lilya, ngủ ngoài này sẽ cảm lạnh đấy con.”

Tôi giật mình mở mắt, thấy mẹ đang ngồi bên cạnh lay mình, đầu óc mông lung phải mất rất lâu rất lâu mới thanh tỉnh lại. Khung cảnh quen thuộc này, rõ ràng vẫn là buổi tối hôm tôi đi biển cùng với gia đình, sau khi chơi chán bên bờ cát tôi liền nằm ở ngoài lều trại ngủ quên...

Thì ra... tất cả chỉ là giấc mơ sao? Bao gồm cả người con trai ấy...

Không hiểu sao trong lòng bỗng dâng lên một nỗi mất mát, tôi vô thức sờ lên môi mình, nụ hôn đó vẫn còn nồng nàn, chân thật như vậy...

“Lilya, con xem, hình như có người ở ngoài biển kia?”

“Hả?”

Tôi ngược nhìn theo hướng tay mẹ chỉ, trong lòng bỗng trống rỗng một cảm xúc không tên.

Anh đứng đó dưới ánh trăng tròn vành vạnh, mái tóc ngắn phát phơ, áo choàng dính sát trên người ướt đẫm. Tại nơi giao hòa giữa cát trắng cùng sóng bạc đầu, anh nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng khiến tim tôi tan chảy.

“Chào em, lâu rồi không gặp.”

-----Hết câu chuyện thứ hai-----

Bạn đang đọc truyện *Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: Chương 1

Họ gặp nhau vào năm nhất đại học, anh là thủ khoa khoa kinh tế, cô là đóa hoa khoa sư phạm, vì cùng là cán sự trong hoạt động của trường mà biết nhau.

Năm hai đại học, để tránh khỏi đám bạn phiền phức thích gán ghép lung tung, cô và anh thỏa thuận giả vờ hẹn hò.

Năm ba đại học, họ 'chia tay', từ nay cô mang danh nghĩa 'lữ tình' mà không muốn quen ai nữa, còn anh 'lấy cớ' phải tập trung vào công việc cũng chẳng muốn có bạn gái. Hai người họ cho đến khi gặp lại nhau vẫn mang danh nghĩa độc thân.

Năm hai mươi tư tuổi, cô vì một lời hứa mà điên cuồng tìm đối tượng kết hôn.

Năm hai mươi tư tuổi, anh bị gia đình thúc ép mà miễn cưỡng tìm đối tượng kết hôn.

Họ gặp lại nhau, khi cả hai đều đã mệt mỏi.

Trai tài gái sắc, tổng giám đốc lạnh lùng quyết đoán và cô giáo xinh đẹp dịu dàng, gia đình hai bên môn đăng hộ đối, bạn bè chúc phúc ca tụng, đám cưới hoàn mỹ trong mơ, cuộc sống sau hôn nhân khiến bao người đỏ mặt ghen tỵ... tất cả viết lên một câu chuyện đẹp như trong sách ngôn tình.

Chỉ có điều, cốc nước mang tên ngôn tình này, chỉ có người uống mới biết có vị gì.

Bạn đang đọc truyện *Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 10: Chương 2

Hắn, không cao ráo, không tài giỏi, khuôn mặt chỉ dừng ở mức tạm nhìn được.

Hắn, đầu óc không quá thông minh, chân tay lại vụng về, không biết cách đối nhân xử thế, thường xuyên bị người khác lợi dụng.

Hắn, cái gì cũng không tốt, khuyết điểm vô số, chẳng có ưu điểm gì thu hút được người khác.

Ưu điểm duy nhất của hắn, đó là có một ông bố cực giàu.

Hắn, từng là người anh cực kỳ ghét.

Trường đại học hạng nhất, khoa kinh tế với tỷ lệ chọi gắt gao. Anh mất hết tâm sức mới có thể vượt qua kỳ thi đầu vào, còn hắn chỉ cần một khoản đóng góp liền nghiêm nhiên nhập học?

Một cái đầu óc như vậy ở giữa những kẻ thông minh, không thể trách trở thành miếng mồi ngon cho người ta lợi dụng, ngay cả người trong lòng cũng dùng hắn làm bàn đạp để leo cao.

Ngu ngốc! Đó là cái giá phải trả cho việc cố tình đeo bám ở nơi không dành cho mình.

Một cái đầu ngu ngốc, một nụ cười ngu ngốc, ngay cả khi biết mình bị lợi dụng vẫn chấp nhận một cách ngu ngốc.

Một cái chìa tay, một ánh mắt chân thành, hắn vẫn luôn không ngần ngại để cho người khác lợi dụng mình như thế.

“Tôi muốn người ta nhìn thấy chính tôi, không phải con trai của bố tôi. Nếu tôi vừa giàu có vừa tài giỏi, chẳng phải sẽ kéo đến nhiều phiền phức lắm sao?”

Anh không hiểu, tại sao một kẻ thông minh như anh, lại có cảm giác bị kẻ ngu ngốc kia lừa gạt.

Anh không hiểu, một người phải ngu ngốc tới mức nào mới có thể sẵn sàng đưa tay giúp đỡ kẻ luôn có thái độ thù ghét với mình?

Một người thông minh như anh lại nhận giúp đỡ của kẻ ngu ngốc như thế, là ai đáng khinh hơn ai?

...

Năm tư đại học, ưu điểm duy nhất của hắn trong mắt người ta cuối cùng cũng không còn nữa.

Những người từng xưng anh em tốt giờ đây khinh thường cười nhạo hắn.

Những kẻ từng bị đỡ lợi dụng nay không còn để hấn vào trong mắt.

Nụ cười ngây ngô, cũng không còn nữa.

Sinh viên tốt nghiệp hạng ưu năm đó, trong khoa kinh tế chỉ có hai người: anh, và hấn.

Buổi lễ tốt nghiệp hôm đó, anh đứng giữa đám bạn bè không ngớt đưa lời chúc mừng ca tụng, ánh mắt lại không thể rời được bóng lưng cô độc đang lững thững ra khỏi hội trường.

Cùng năm đó, anh dùng toàn bộ tâm sức tiếp tục phát triển công ty mà anh lập ra từ thời sinh viên, để rồi hai năm sau, công ty nhỏ của anh trở thành một tập đoàn lớn.

Anh gặp lại hấn, nụ cười sạch sẽ, ánh mắt bình thản, trong bức ảnh rơi ra từ đồng hồ sơ xin việc bị loại.

“Tại sao loại người này?”

“A? Cậu ta hình như học cùng trường đại học với Tổng giám đốc?.. Bằng cấp thì được đấy, nhưng kinh nghiệm thì non quá. Tôi từng phỏng vấn cậu ta, có vẻ cũng nhảy việc nhiều nơi, mỗi nơi đều không trụ lại được quá ba tháng.”

“... Chọn cậu ta đi.”

“Hờ? Anh nghiêm túc chứ tổng giám đốc? Không phải vì cậu ta học cùng trường với anh mà thiên vị vậy chứ...”

“Không có cậu ta thì cũng không cái ghế tổng giám đốc tôi đang ngồi, đừng nói đến ghế trưởng phòng nhân sự của anh bây giờ, hiểu không? Cho cậu ta vị trí nhẹ nhàng một chút, lương... chắc là anh xoay sở được chứ, hả?”

“... Vâng.”

Anh thả lại tập hồ sơ lên bàn, vỗ vai trưởng phòng nhân sự rồi rời đi, khóe môi nhếch lên một nụ cười.

Vậy nhé. Món nợ trước đây hấn trả giúp khi anh mở công ty gặp khó khăn, xem như hôm nay anh hoàn lại.

Anh cười thầm, thật muốn xem vẻ mặt của hấn khi biết anh bây giờ trở thành ông chủ.

....

Kẻ ngốc đó, thế nhưng đã quên mất anh.

Khi hấn đi ngang qua anh trong ngày đầu đến thử việc, khi hấn chạm mặt anh trong hành lang, cái vẻ hốt hoảng khi lần đầu tiên gặp lãnh đạo đó, rõ ràng là vẻ mặt chưa từng quen biết.

Là bởi vì trí nhớ của anh quá tốt, hay là vì đầu óc hấn thực ra rất kém? Hấn lại có thể dễ dàng quên đi người đã người mình đã từng ban ơn?

Tại sao chứ? Tại sao anh lại cảm thấy bức dọc? Là do tâm niệm bao lâu trong mắt người ta chỉ là mây gió thoảng qua? Hay là do nỗi thất vọng mơ hồ khi nhìn vào đôi mắt trong suốt ấy?

Ha! Buồn cười! Không nhớ? Không phải rất tốt sao? Càng bớt được phiền phức cho anh! Không phải anh muốn trốn nợ, là tại hấn quên mất thôi.

Đáng ghét! Rõ ràng điều kiện của hấn bây giờ không tốt như vậy, ngay cả tiền làm thêm giờ cũng muốn kiếm cho triệt để, vậy nhưng lại quên món tiền đã cho anh mượn thật dễ dàng!

Aaaa... chết tiệt! Rõ ràng đây là mặc cảm tội lỗi đang dày vò anh! Tên đáng chết! Ngày nào cũng về muộn như vậy, chẳng phải anh đã nói trưởng phòng nhân sự phân cho hấn ít việc thôi sao? Có biết vì hấn anh cũng phải về rất muộn không!?

“Tổng giám đốc, ngày nào anh cũng về khuya như vậy, thực sự không tốt cho sức khỏe.”

Hương cà phê cùng cái ngọt đắng đọng lại trong khoang mũi tỏa ra từ chiếc cốc giấy trước mặt, mà người mang ly cà phê đến văn phòng anh trong đêm muộn lại là hấn.

Quầng mắt thâm, sắc mặt mệt mỏi, không hề giống chút nào cậu ấm ngây ngô xưa kia vẫn luôn bị anh xem thường.

Anh lẳng lặng nhấc ly cà phê lên uống một ngụm, không để ý đến vẻ lúng túng vì mình đường đột của hấn. Anh vốn không thích uống cà phê, mỗi lần uống cà phê sẽ làm anh nhức đầu như bị say, cho nên anh không bao giờ đụng đến.

Haizz... ai mới là kẻ ngu ngốc ở đây?

“Đi ăn đêm không?”

Nhìn vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa nhẹ nhõm của hắn, từ tận đáy lòng anh bỗng thấy vui kì lạ.

Anh chỉ không muốn ăn cơm một mình thôi, thật đấy!

Một năm sau, anh cất nhắc hắn lên vị trí thư ký riêng.

Tại sao ư? Tại vì đồ khốn đó là một kẻ cực kỳ giỏi trong việc giả vờ.

Giống như năm cuối đại học năm đó, kẻ tưởng như luôn đứng bết lớp nghiêm nhiên cùng anh nhận bằng tốt nghiệp hạng ưu.

Hắn, giấu đi trí tuệ của mình, vùi bản thân vào trong lớp đất đen, chỉ mong muốn sống một cuộc đời của một hạt đậu nhỏ.

Hắn, từng lớp từng lớp nguy trang, tưởng như không biết gì lại thấu hiểu tất cả.

Hắn vờ vịt không nhận ra anh, thực chất là một canh bạc đánh cược với nhân cách của anh.

Từng bước từng bước bóc trần hắn, thích thú khi thấy được vẻ lúng túng khi bị nhìn thấu của hắn, là từng bước từng bước anh dần thân vào con đường không lối thoát.

Đừng hiểu lầm, anh cất nhắc hắn, bởi vì hắn tài giỏi thực sự!

Từ khi có hắn trợ giúp đằng sau, anh giống như mảnh hổ mọc thêm đôi cánh, những dự án lớn từng cái kéo nhau nằm gọn trong tay, tập đoàn ngày càng phát triển lớn mạnh.

Nhưng mà anh... từ bao giờ lại mang tâm tư khác khi đối diện cùng hắn rồi?

Thế mà đồ khốn đó, hắn luôn như có như không nhấn mạnh rằng hắn coi anh là người anh em tốt nhất. Vậy thì tâm tư này của anh phải làm sao đây?

Anh tưởng như đã nhìn thấu hắn, đâu biết rằng từ lâu kẻ bị nhìn thấu vẫn luôn là chính mình.

...

Ngày kết hôn, hắn đứng bên cạnh anh, ánh mắt trong trẻo sạch sẽ.

Khi cha xứ đọc lời tuyên thệ, anh vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô dâu, con người lại không thể rời khỏi hắn, phù rể số một của anh.

Ít nhất thì... cũng được đứng chung dưới mái vòm một thánh đường...

Bạn đang đọc truyện *Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 11: Chương 3

Tôi có tất cả mọi thứ, chỉ không có được cậu ấy.

Tôi được người ta tỏ tình rất nhiều, chỉ là không có cậu ấy.

Từ nhỏ đến lớn, bất kỳ mong muốn gì của tôi cũng đều được thỏa mãn, chỉ không bao gồm cậu ấy.

Mang tâm tình như thế nào mỗi lần nói rằng sẽ gả cho cậu ấy, là cảm giác ra sao khi qua từng năm, chứng kiến thái độ từ sáng khoái đáp ứng, đến ngập ngừng suy nghĩ, rồi miễn cưỡng chấp nhận, sau đó, không còn cách nào đành cười vui cho qua... tôi, đã không còn nhớ nữa.

Không phải cậu ấy không được sao? Không, tôi đã từng thử quen người khác, cho dù chỉ trên danh nghĩa.

Chỉ là giả vờ hẹn hò? Tôi không nghĩ vậy, ít nhất tôi và người kia đã từng nhiều hơn một lần thực sự nghiêm túc đánh giá đối phương. Đã từng thử... cùng nhau một lần.

Kết quả? Kết quả là phát hiện ra: Chúng tôi giống nhau, không có cảm giác với người khác giới. Vậy là chia tay.

Khi tôi vờ khóc lóc với cậu ấy, cậu ấy lại có thể thoải mái cho tôi một lời hứa, lời hứa mà tôi tưởng như sẽ cực kỳ sung sướng khi được nghe, “Chờ tới năm chúng ta hai mươi lăm tuổi, nếu cậu vẫn không tìm thấy người muốn gả, vậy thì gả cho mình.”, nhưng tôi biết, đó chỉ là lời an ủi của một người bạn lâu năm cho một kẻ vừa ‘thất tình’.

Cho nên những lời này, khi truyền vào tai chỉ còn lại thanh âm chất chứa.

Này này, cô bạn lúc nào cũng tỏa sáng như ánh mặt trời rực rỡ của tôi ơi, cậu tưởng rằng bản thân đang giúp tôi vui lên ư? Cậu có biết rằng những lời đó chính là lưỡi dao tàn nhẫn nhất đâm xé trái tim tôi không?

Vì sao à? Vì chúng ta không giống nhau.

Bởi vì, những lời mà cậu cho là ngang bướng vui đùa ấy, đều là từ lời tận sâu đáy lòng tôi dành cho cậu. Vậy thì lời hứa dễ dàng mà cậu nói ra ấy, có mấy phần nghiêm túc ở trong đó không?

Cậu không hiểu, hay cố tình không hiểu... tôi đã không còn muốn tìm hiểu nữa.

Duy chỉ có một điều, tôi sẽ không cho cậu cơ hội để thực hiện lời hứa đó đâu!!!

Gặp lại người bạn trai 'hờ' năm đó, không ngờ anh ta cũng đang ở trong hoàn cảnh như tôi.

Anh ta nói: "Tôi và cô giống nhau, đều là kẻ hèn nhát."

Tôi nói: "Vậy thì cùng chạy trốn không?"

Kết hôn cùng người khác, chặn đi cơ hội của chính mình, đó cũng chỉ là một kiểu chạy trốn.

Ít nhất thì, cũng có người nguyện ý cùng đồng hành.

Bạn đang đọc truyện *Những Câu Chuyện Được Kể Bởi Một Kẻ Dở Hơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.